

Zn. SPR-4965/12-15

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako příslušný odvolací orgán podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 16. listopadu 2012 podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu s přihlédnutím k § 152 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-4965/12-7, ze dne 23. srpna 2012, **se** na základě rozkladu podaného účastníkem řízení, společností FTV Prima, spol. s r. o., se sídlem Na Žertvách 24/132, 180 00 Praha 8, IČ: 481 15 908, **mění takto**:

Je prokázáno, že účastník řízení: společnost FTV Prima, spol. s r. o., se sídlem Na Žertvách 24/132, 180 00 Praha 8, IČ: 481 15 908, dne 18. listopadu 2011 zveřejnil v pořadu Zprávy FTV Prima část usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 10. listopadu 2011 obsahující osobní údaje umožňující zjistit totožnost 5 nezletilých dětí (...), poškozených trestným činem týrání svěřené osoby (§ 198 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), když součástí pořadu byl záběr na usnesení obsahující jména a roky narození nezletilých dětí a jména, příjmení, datum narození a bydliště jejich rodičů ... a ..., oba trvale bytem ..., oba toho času bytem ...,

čímž porušil povinnost stanovenou v § 8b odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), tedy zákaz v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 trestního zákoníku), zabití (§ 141 trestního zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 trestního zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 185 až 193 trestního zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 trestního zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 trestního zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 trestního zákoníku),

a tím spáchal správní delikt podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., neboť porušil zákaz zveřejnění osobních údajů stanovený jiným právním předpisem a učinil tak prostřednictvím televizního vysílání, za což se mu v souladu s § 45a odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 7.000 Kč
(slovy sedm tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč**,

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 3754-5825001/0710, variabilní symbol IČ účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů, které bylo společností FTV Prima, spol. s r.o. (dále jen „účastník řízení“), doručeno dne 25. června 2012. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje č.j. KRPH-46575-5/ČJ-2011-050218, který je součástí spisového materiálu tohoto řízení.

K předmětu řízení se účastník řízení vyjádřil dne 9. července 2012, kdy uvedl, že svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), která tvoří součást ústavního pořádku České republiky. Koncepce uvedeného politického práva je postavena nejen na oprávnění každého rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu, ale též na právu veřejnosti tyto informace přijímat. Ustanovení odst. 3 článku 17 Listiny pak umožňuje omezení svobody projevu jen v případech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Účastník řízení má za to, že správní orgán by se při zkoumání případného správního deliktu, spočívajícího ve zveřejnění části rozhodnutí orgánu veřejné moci, měl důkladně zabývat tím, zda omezení svobody projevu je v demokratické společnosti skutečně nezbytné. Dle přesvědčení účastníka řízení tomu tak v daném případě není. Při zkoumání daného jednání je totiž dle jeho názoru třeba přihlídnout k významu masových médií, která plní roli „hlídacího psa“ ve svobodném, demokratickém státu a informují o otázkách, jež jsou předmětem obecného zájmu. Tímto veřejným zájmem je v případě předmětné reportáže realizace práva veřejnosti na kontrolu soudní moci při svěřování dětí do ústavní péče či do zařízení Klokánek Fondu ohrožených dětí, jakož i na informování o podmínkách péče v zařízeních Klokánek.

Účastník řízení dále poukázal na doporučení Výboru ministrů Rady Evropy Rec(2003)13, o poskytování informací vztahujících se k trestnímu řízení prostřednictvím médií, podle kterého mají média právo informovat veřejnost, a zdůrazňuje se význam reportáží o trestních řízeních, které média připravují za účelem informování veřejnosti a umožnění veřejnosti realizovat její právo na dohled nad fungováním trestního soudnictví (viz také nález Ústavního soudu Pl. ÚS 2/10 z 30. března 2010).

Dále by se dle názoru účastníka řízení měl správní orgán vypořádat s tím, zda, v jakém rozsahu a jaké osobě byly poskytnuty osobní údaje o poškozených. Rovněž tak by se měl zabývat otázkou, jestli byla dotčená osoba poučena o zákazu zveřejňování, jak je vyžadováno poslední větou § 8b odst. 1 trestního řádu. Ve vztahu k údajnému porušení § 8b odst. 2 by dle účastníka řízení měl správní orgán zkoumat předběžnou otázku, spočívající v tom, zda byl na poškozených mladších 18 let spáchán některý z vyjmenovaných trestných činů. Účastník řízení také namítl, že na vytykané zveřejnění rozhodnutí je vhodnější aplikovat ustanovení § 8b odst. 4 trestního řádu, jemuž předmětná reportáž vyhovuje a společenská škodlivost skutku je nulová. Za klíčovou pak označil účastník řízení skutečnost, že zveřejněné rozhodnutí Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou neobsahovalo osobní údaje nezletilých (tyto byly zaběleny) a dále, že bylo zobrazeno v krátkém záběru neumožňujícím řádné přečtení jeho textu. Účastník řízení tedy navrhl správní řízení zastavit. Závěrem účastník řízení požádal o sdělení, které všechny oprávněné úřední osoby se podílejí jakýmkoliv způsobem na rozhodování. Dále požádal, aby byl seznámen s tím, co má být podkladem rozhodnutí, až po skončení zjišťovací fáze správního řízení před vydáním

rozhodnutí. Požádal také o sdělení, které důkazy a k jakým skutečnostem byly či budou provedeny, a aby mu byl zaslán koncept výrokové části a odůvodnění rozhodnutí (příčemž odkázal na § 144 odst. 3 správního řádu), aby se k němu mohl vyjádřit.

Dopisem ze dne 16. července 2012 správní orgán I. stupně vyzval účastníka řízení k seznámení se s podklady rozhodnutí, příp. k vyjádření se k těmto podkladům. Dále účastníku řízení sdělil, kdo jsou oprávněné úřední osoby v tomto správním řízení a k žádosti o zaslání konceptu výrokové části a odůvodnění rozhodnutí dle § 144 odst. 3 správního řádu sdělil, že tento požadavek není v souladu se správním řádem, jelikož se v předmětném případě nejedná o řízení s velkým počtem účastníků.

V reakci na tento dopis zaslal dne 25. července 2012 účastník řízení správnímu orgánu I. stupně své vyjádření, ve kterém poukázal na skutečnost, že mu nebyl zaslán koncept výrokové části a odůvodnění rozhodnutí, o které žádal, přičemž je přesvědčen, že stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů nemá oporu v právním řádu a nadále trval na své shora uvedené žádosti.

Správní orgán I. stupně konstatoval, že ze spisového materiálu je zřejmé, že účastník řízení zveřejnil dne 18. listopadu 2011 v pořadu Zprávy FTV Prima část usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 10. listopadu 2011, kdy součástí reportáže byl záběr na toto usnesení obsahující osobní údaje ... a ..., trvale bytem ..., v rozsahu jméno, příjmení, datum narození a bydliště, a osobní údaje jejich 5 nezletilých dětí (...) v rozsahu jméno a rok narození. Součástí předmětné reportáže byla též informace o tom, že děti měly být svými rodiči týrány, okolnosti tohoto týrání a další informace o soukromém životě dětí před jejich odebráním biologickým rodičům, i v době pobytu v zařízení Klokánek. O jednom z dětí bylo v reportáži dále sděleno, že je mentálně handicapované.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že v případě nezletilých osob, jejichž údaje byly zveřejněny, se jedná o osobní údaje dle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., jelikož prostřednictvím zveřejnění celých jmen a příjmení jejich rodičů, včetně data narození a adresy pobytu, došlo k nepřímé identifikaci těchto nezletilých osob. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že odvysíláním reportáže ve zpravodajské relaci televize (tj. hromadného sdělovacího prostředku), došlo ke zveřejnění osobních údajů ve smyslu § 4 písm. l) zákona č. 101/2000 Sb.

Dále správní orgán I. stupně uvedl, že dle § 8b odst. 1 trestního řádu osoby, kterým byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a odst. 1 věty druhé, pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem, je nesmějí nikomu dále poskytnout, pokud jejich poskytnutí není nutné k uvedeným účelům. O tom musí být tyto osoby poučeny. V tomto případě je dle správního orgánu I. stupně zcela irelevantní skutečnost, komu bylo primárně příslušné usnesení poskytnuto, resp. soudem zasláno (dle zjištění správního orgánu se jednalo o rodiče nezletilých, tj. ... a ..., opatrovníka nezletilých, tj. Magistrát města Hradec Králové, Okresní státní zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou, Diagnostický ústav sociální péče v Černovicích, zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc Klokánek, Dětský domov pro děti od 1 do 3 let Holice a znalkyni z oboru školství a kultura, odvětví psychologie), jelikož je zřejmé, že účastníku řízení bylo poskytnuto až následně, některým z jeho adresátů. Nicméně to nemění nic na skutečnosti, že se na účastníka řízení vztahuje zákaz zveřejnění informací umožňujících zjištění totožnosti poškozených podle § 8b odst. 2 trestního řádu, přičemž u této povinnosti (odlišně od odstavce 1 tohoto ustanovení) není nijak omezen okruh subjektů, jímž je adresována. S ohledem na uvedené správní orgán I. stupně odmítl i argumentaci účastníka řízení týkající se nezbytnosti prokazování toho, zda a jakým způsobem byly osoby, kterým bylo předmětné usnesení poskytnuto, poučeny ve smyslu věty druhé § 8b odst. 1 trestního řádu.

Ustanovení § 8b odst. 2 trestního řádu stanoví, že nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 trestního zákoníku), zabití (§ 141 trestního zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 trestního zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 185 až 193 trestního zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 trestního zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 trestního zákoníku), únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 trestního zákoníku). Z uvedeného je zřejmé, že proto, aby došlo k porušení zákazu zveřejnění vyjádřenému v § 8 odst. 2 trestního řádu, postačí splnění jedné z podmínek (zveřejnění informací se týkalo osoby mladší 18 let nebo osoby, vůči které byl spáchán některý z uvedených trestných činů), které jsou vyjádřené alternativním způsobem, a to prostřednictvím spojky „nebo“. Nejedná se o požadavky, které by musely být splněny kumulativně, k čemuž by došlo při použití spojky „a“ nebo „a současně“, kdy by při absenci jedné z nich nedošlo k naplnění skutkové podstaty předvídané ustanovením § 45a odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. S ohledem na věk poškozených osob a s ohledem na charakter projednávaného trestného činu (týrání svěřené osoby) je však nepochybné, že se v tomto případě na děti ... a ... vztahuje ochrana v celém rozsahu stanoveném v § 8b odst. 2 trestního řádu, tj. jako na nezletilé i jako na poškozené dotčené trestným činem závažně zasahujícím do jejich soukromí.

Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že nezbytnost omezení práva na svobodu projevu vyjádřeného v čl. 17 Listiny je dána tím, že se jedná o ochranu práv a svobod druhých (v konkrétním případě nezletilých poškozených trestným činem) vyjádřenou ustanovením čl. 10 Listiny, podle kterého má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Zveřejnění osobních údajů v souvislosti s trestním řízením je nepochybně zásahem do tohoto práva.

Dále správní orgán I. stupně uvedl, že v účastníkem řízení zmiňovaném doporučení Výboru ministrů Rady Evropy Rec(2003)13 se kromě toho, že mají média právo informovat veřejnost o trestních řízeních za účelem informování veřejnosti a umožnění veřejnosti realizovat její právo na dohled nad fungováním trestního soudnictví, pojednává také o právu na ochranu soukromí. Konkrétně o tom, že poskytování informací o podezřelých, obviněných nebo odsouzených, případně jiných účastnících trestního řízení, by mělo respektovat jejich právo na ochranu soukromí v souladu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zvláštní ochranu je třeba poskytovat těm účastníkům, kteří nejsou dospělí nebo jsou jinak zranitelní, stejně jako obětem, svědkům a rodinám podezřelých, obviněných nebo odsouzených. Ve všech případech je třeba zvláštní pozornost věnovat škodlivému dopadu, jaký by na výše zmíněné osoby mohlo mít odhalení informací usnadňujících jejich identifikaci. V tomto ohledu se bezesporu jedná o ochranu, která je osobám poškozeným nebo jinak zúčastněným na trestním řízení poskytována právě prostřednictvím ustanovení § 8b odst. 1 a 2 trestního řádu.

K požadavku účastníka řízení na zaslání konceptu výrokové části a odůvodnění rozhodnutí s odkazem na § 144 odst. 3 správního řádu, správní orgán I. stupně uvedl, že tento postup se ve smyslu § 144 správního řádu týká těch řízení, která jsou vedena s velkým počtem účastníků řízení (více než 30 účastníků). V tomto správním řízení je účastník řízení jediný, a proto postup podle § 144 odst. 3 správního řádu nepřichází v úvahu. Ani žádné jiné ustanovení správního řádu neukládá povinnost správního orgánu postupovat tak, jak požaduje účastník řízení. K žádosti účastníka řízení o seznámení s úkony a důkazy správní

orgán uvádí, že účastníku řízení byla dána řádně možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což učinil, a rovněž mu byla dána možnost nahlédnout do spisu, kterou však nevyužil. Byla tak zachována všechna jeho práva obsažená především v § 15, § 36 a § 38 správního řádu.

Na základě výše uvedeného považoval správní orgán I. stupně za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním povinnost stanovenou v § 8b odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb. a tím spáchal správní delikt podle § 45a odst. 1 a 3 zákona č. 101/2000 Sb., neboť ke zveřejnění osobních údajů došlo v televizním vysílání, za což mu rozhodnutím zn. SPR-4965/12-7 ze dne 23. srpna 2012 uložil v souladu s § 45a odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pokutu ve výši 7.000 Kč a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Při stanovení výše sankce přihlédl správní orgán I. stupně zejména ke skutečnosti, že kromě informací týkajících se trestného činu, který na nich měl být spáchán, byly zveřejněny též osobní údaje dětí týkající se jejich původních rodinných poměrů a následného umístění v náhradní péči, které lze považovat za citelný zásah do jejich soukromí (u jednoho subjektu údajů byl sdělen i citlivý údaj o tom, že má být mentálně handicapovaný). Správní orgán I. stupně však současně zohlednil jako polehčující okolnost zejména skutečnost, že osobní údaje vedoucí k identifikaci nezletilých byly v reportáži viditelné pouze po krátký časový okamžik a že byla ze strany účastníka řízení patrná snaha tyto údaje anonymizovat.

Shora uvedené rozhodnutí bylo účastníku řízení doručeno dne 29. srpna 2012. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení v zákonné lhůtě dne 12. září 2012 prostřednictvím datové schránky rozklad.

Ve svém rozkladu účastník řízení uvedl, že v situaci, kdy dochází ke kolizi dvou ústavně chráněných práv, a to práva na svobodu projevu a práva na ochranu soukromí, dal správní orgán I. stupně bezdůvodně přednost právu na ochranu soukromí na úkor práva účastníka řízení svobodně shromažďovat informace a sdělovat je veřejnosti. Dále účastník řízení uvedl, že při posuzování, zda došlo k porušení § 8b odst. 2 trestního řádu, měl správní orgán I. stupně zkoumat, zda byl na poškozených mladších 18 let spáchán některý z vyjmenovaných trestných činů, což však správní orgán I. stupně neučinil a dle účastníka řízení k tomu ani není věcně příslušný. Správní orgán I. stupně tedy měl správní řízení přerušit do doby nabytí právní moci rozhodnutí v předmětné trestní věci. Dále uvedl, že svým podáním ze dne 9. a 24. července 2012 se domáhal toho, aby byl seznámen s podklady rozhodnutí. Správní orgán I. stupně mu však poskytnutí uvedené informace odepřel s tím, že dle jeho názoru jsou shromážděny dostatečné podklady potřebné pro vydání rozhodnutí, které však nijak blíže nevymezil. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu přitom neznamená jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení bránit v uplatňování práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, naopak musí účastníky řízení aktivně vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili. Účastník řízení dále namítl, že z reakce správního orgánu I. stupně nebyl schopen zjistit, zda a jakým způsobem provedl ohledání ohledně obsahu předmětné reportáže. Vzhledem k absenci ústního jednání, na němž by byl promítnut audiovizuální záznam pořadu, tak jakéhokoliv protokolu o ohledání ve smyslu § 18 správního řádu, má účastník řízení za to, že takový důkaz proveden nebyl. Účastníka řízení k tomuto závěru dle svého vyjádření vede i zjištění, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl adresu rodičů údajných poškozených „...“, ačkoli v textu zveřejněného usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou se adresa v této podobě nevyskytuje. Účastníku řízení tedy není z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmé, zda byly provedeny nějaké důkazy, kdy k jejich provedení došlo, která konkrétní úřední osoba důkazy provedla, jak jejich provedení probíhalo, kdo další byl provedení důkazu přítomen apod. Tuto vadu považuje účastník řízení za podstatné porušení zákonnosti správního řízení. Ze všech výše uvedených důvodů účastník řízení navrhl, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a řízení zastaveno.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházela jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Ohledně provedení důkazu promítnutím audiovizuálního záznamu pořadu Zprávy FTV Prima ze dne 18. listopadu 2011 odvolací orgán uvádí, že ze správního spisu sice výslovně nevyplývá, jakým způsobem byl tento důkaz proveden, nicméně z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že tento důkaz proveden byl, jelikož v odůvodnění rozhodnutí je předmětný záznam, resp. jeho obsah popsán takovým způsobem, že nelze mít pochybnosti o tom, že se příslušné oprávněné úřední osoby s jeho obsahem seznámily.

Odvolací orgán si je však vědom názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v jeho usnesení zn. 7 As 57/2010-82 ze dne 3. dubna 2012, ze kterého vyplývá, že „promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu § 54 správního řádu. Při provádění takového důkazu mimo ústní jednání tedy musí být vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu.“. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán I. stupně neprovedl důkaz v souladu s touto judikaturou, nicméně odvolací orgán je toho názoru, že tím nebyl účastník řízení zkrácen na svých právech, jelikož předmětným záznamem (důkazem) sám disponuje a zná tedy jeho obsah, navíc z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se s obsahem reportáže seznámil. Ačkoli se odvolací orgán domnívá, že uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu se vztahuje na jednání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, což je kolektivní orgán a jeho jednání je poměrně specifické, přesto v rámci řízení o rozkladu doplnil dokazování v souladu s výše citovaným usnesením.

Dne 5. listopadu 2012 odvolací orgán za účasti zástupce účastníka řízení promítl audiovizuální záznam části pořadu Zprávy FTV Prima ze dne 18. listopadu 2011, který byl pořízen z internetových stránek účastníka řízení, ze kterého je zřejmé, že došlo ke zveřejnění části usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 10. listopadu 2011. Audiovizuální záznam uložený na CD pod názvem PRIMA_2011-11-18.wmv je součástí spisu zn. INSP2-8829/11. Šířka rámečku je 720 a výška 576. Celá reportáž popisující umístění dětí do zařízení Klokánek v Jindřichově Hradci trvá 2 minuty 47 vteřin; část usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou je vidět po dobu 4 vteřin (od 1:31 do 1:35 záznamu). Při zastavení záznamu je výše uvedené usnesení mírně rozmazané, avšak čitelné. Ze záznamu je patrné, že z usnesení byla vymazána příjmení dětí a data jejich narození, zveřejněna jsou pouze jejich křestní jména a rok narození. Dále je patrné, že rodiči dětí jsou ... a ..., oba trvale bytem ..., oba toho času bytem ...

Účastník řízení k věci uvedl, že řízení je vedeno ohledně televizního odvysílání reportáže a důkaz by měl být prováděn bez zastavení, a že usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou není z obrazu čitelné.

K tomuto odvolací orgán uvádí, že v současné době, kdy je řada domácností vybavena moderními televizory, které umožňují televizní vysílání nahrávat, okamžitě zastavit, zpomalit či vrátit o nějaký čas zpět, je nutné brát tyto technologické možnosti v potaz. Ostatně i účastník řízení si této možnosti musel být vědom, pokud tvrdí, že bez zastavení přehrávání předmětného pořadu není usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou z obrazu čitelné, přesto se však snažil uvedené usnesení alespoň částečně anonymizovat. K provedení dokazování odvolací orgán dále uvádí, že účastník řízení žádným způsobem obsah reportáže ani popis obsahu této reportáže v rámci odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nerozporoval.

Účastník řízení v rozkladu dále namítl, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl adresu rodičů poškozených „.....“, ačkoli v textu zveřejněného usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou se adresa v této podobě nevyskytuje. Odvolací orgán k tomuto uvádí, že uvedení osobních údajů rodičů nezletilých poškozených ve výroku rozhodnutí

správního orgánu I. stupně slouží pouze k jejich identifikaci a nejde tedy o přesnou citaci výroku usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou, o čemž svědčí i to, že tyto údaje uvedl správní orgán I. stupně v závorce, která se ve výše uvedeném usnesení nevyskytuje. Nicméně z důvodu právní jistoty změnil odvolací orgán výrok tak, aby jeho znění odpovídalo textu výše citovaného usnesení, tzn. nahradil část výroku „(... a ..., trvale bytem ...)“ za text uvedený v usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ve znění: „... a ..., oba trvale bytem ..., oba toho času bytem ...“.

K námitce účastníka řízení, že správní orgán I. stupně dal bezdůvodně přednost právu na ochranu soukromí před právem na svobodu projevu, odvolací orgán uvádí, že trestní řád výslovně zakazuje zveřejňování informací umožňujících zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let. Tímto způsobem omezil právo na svobodu projevu přímo zákonodárce a správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, když uložil sankci za porušení zákona č. 101/2000 Sb. Správní orgán I. stupně tedy nedal právu na ochranu soukromí bezdůvodně přednost, neboť kolizi těchto dvou ústavně zaručených práv v předmětném případě řeší přímo zákon.

Odvolací orgán k tomuto dále konstatuje, že z nálezu Ústavního soudu zn. Pl. ÚS 28/04 ze dne 8. listopadu 2005 vyplývá, že „požadavek ochrany osobního soukromí mladistvých (pachatelů) po celou dobu řízení je dán zájmem jejich ochrany před škodlivými vlivy vnějšího prostředí a publicity“ a dále, že do § 54 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), se promítají snahy minimalizovat stigmatizaci mladistvých pachatelů. Je-li tedy přiznáno právo na soukromí, resp. ochranu osobních údajů, mladistvým pachatelům trestných činů, tím spíš musí být přiznáno i nezletilým poškozeným. Ochranu soukromí mladistvých pachatelů trestných činů poté shledal Ústavní soud ústavně konformní.

Přesto i bez ohledu na vše výše uvedené je dle odvolacího orgánu z konkrétních okolností případu zřejmé, že v daném případě zde existuje nezpochybnitelné právo na omezení práva na informace a svobodu projevu a to z důvodu ochrany soukromí uvedených dětí. Povaha trestného činu a jednání, kterému byly vystaveny, by měly vést každého k respektování jejich soukromí a zabránění tomu, aby tyto informace týkající se jejich dětství byly v budoucnu veřejně dostupné. Odvolací orgán je tedy toho názoru, že i při individuálním posouzení konkrétního případu převládá právo na soukromí nad právem na svobodu projevu. Ostatně z jednání účastníka řízení je zřejmé, že si tohoto byl také plně vědom a že správního deliktu se dopustil svou nedůsledností a nepozorností při anonymizaci předmětného usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou.

Odvolací orgán dále konstatuje, že podle § 8b odst. 2 trestního řádu nesmí nikdo v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán některý z vyjmenovaných trestných činů. Odvolací orgán souhlasí s účastníkem řízení, že Úřad pro ochranu osobních údajů není kompetentní k posouzení, zda a který konkrétní trestný čin byl na poškozeném spáchán, ostatně tak ani nečinil. V posuzovaném případě je rozhodující, že se jedná o osoby mladší 18 let, přičemž to, jaký trestný čin byl spáchán, není podstatné. Spojka „nebo“ znamená, že požadavky dle § 8b odst. 2 trestního řádu nemusí být splněny současně, naopak stačí, že se buď jedná o poškozeného jakýmkoli trestným činem, který je mladší 18 let, anebo o jakkoli starého poškozeného, vůči němuž byl spáchán některý z vyjmenovaných trestných činů.

Nadto odvolací orgán uvádí, že ustanovení § 8b odst. 2 trestního řádu neobsahuje podmínku, že za jednání, které je předmětem správního řízení, musí být pachatel pravomocně odsouzen. V takovém případě by bylo možné aplikovat uvedené ustanovení až po ukončení trestního řízení, čímž by byla ochrana poskytovaná poškozeným natolik omezena, že by

uvedené ustanovení zcela postrádalo svůj smysl. Ke klasifikaci jednání, pro které je vedeno trestní řízení, pak správní orgán nemusí sám činit závěr o tom, zda a jaký trestný čin byl spáchán, jelikož jeho klasifikaci provedly orgány činné v trestním řízení. Tato klasifikace je obsažena ve spisovém materiálu, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí. Dle odvolacího orgánu postačí pro naplnění zákazu dle § 82 odst. 2 trestního řádu, že nezletilá osoba vystupuje v postavení poškozeného ve smyslu § 43 tohoto zákona; toto postavení poté není vázáno na odsuzující rozsudek za trestný čin.

Ohledně námitky účastníka řízení, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí odvolací orgán uvádí, že správní orgán I. stupně účastníka řízení náležitě a včas dopisem zn. SPR-4965/12-5 ze dne 16. července 2012 aktivně vyzval k uplatnění jeho práv, tzn. informoval jej o jeho právu nahlédnout do spisu a seznámit se tak s podklady rozhodnutí, příp. o možnosti se k těmto podkladům vyjádřit, avšak tento svých práv dobrovolně nevyužil. Nadto odvolací orgán uvádí, že správní orgán nemá povinnost zasílat účastníkům řízení seznamy vyjmenovávající podklady rozhodnutí, jelikož k tomu, aby se účastník řízení seznámil s těmito podklady, slouží institut nahlížení do spisu. Nahlížením do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí je přitom právo účastníka řízení a nikoli povinnost správního orgánu, ten je povinen toto pouze umožnit. Účastník řízení byl o svých právech řádně informován, a to, že jich nevyužil, nemůže klást za vinu správnímu orgánu.

Odvolací orgán tedy neshledal v napadeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádné vady, které by měly vést k jeho zrušení, zjištěný skutkový stav byl ze strany správního orgánu řádně posouzen a odůvodněn, a odvolací orgán proto pouze z důvodu vyšší přesnosti upravil popis jednání účastníka řízení ve výroku.

Na základě všech shora uvedených důvodů tudíž odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů nelze odvolat.

Praha 16. listopadu 2012

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec, v. r.
předseda

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková